

Za našo deco.

Mali kipar.

(Dalje.)

»Ti si mazač!« je zakričal ta razljuten, se vrže na malega Michelangela, ga zgrabi in potegne za nos tako močno, da mu prebije nosno kost. Ubogi Michelangelo je imel za celo življe-

nje pokvarjeno lice. Nebrzdani deček je bil takoj odpuščen. Michelangelo ga ni videl nikoli več. On je imel dobro srce, bil je dober tovariš. Ali radi svojega velikega uspeha in svoje nadarjenosti so mu tovariši kljub temu čimdalje bolj zavidali in ga sovražili in nazadnje še — učitelj sam.

Nekega dne mu je naročil učitelj, naj preslika neko njegovo sliko. Michelangelo je takoj začel z delom in začel je tudi popravljati mojstrovino sliko, tako da je dobila več sijaja in lepote. Slikar je sicer, ko je to videl, priznal, da je slika s tistimi popravili bolj dovršena, ali ipak mu je bilo neprijetno, da bi otrok trinajstih let popravil delo starega učitelja.

Drugič je dobil Michelangelo od drugega učitelja sliko, da bi jo preslikal. Deček je vrnil učitelju sliko, ki jo je sam napravil, izvirnik pa si je pridržal. Učitelj, čeprav je bil dober slikar in torej strokovnjak, niti ni spoznal, da ni dobil svoje lastne slike vrnjene, ker je bila kopija tako izvrstna. Ko je pozneje za to izvedel, je bil silno jezen, da ga ima tak otrok za norca.

Slikarstvo odstopa svoje mesto kiparstvu.

Michelangelo se je zelo rad bavil s slikarstvom, pa ves ta čas ni pozabil na kiparstvo. Dolbsti v kamen mu je bilo največje veselje, ker je to delo najbolje ustrezalo njegovi nadarjenosti.

Nekega dne ga je odvedel tovariš na knežev vrt, ki je bil okrašen z najlepšimi grškimi in rimskimi kipi.

»Kako lepo je to!« je zaklical deček zadivljen in vzhičen. »Tudi jaz hočem oživljati marmor. Glej, o tem sem sanjal nekoč in sedaj se poprimem kiparstva. Zbogom slikarstvo!«

Odslej je večkrat zahajal na vrt. Tam je bilo zaposlenih več kamnosekov. Med njim je našel nekaj znancev iz svojega kraja. Tega se je najbolj razveselil.

»O, mali Michelangelo, saj si se vendar odrekel kiparstvu, dletu in kladivu«, mu je rekel eden izmed njih, ki mu je bil v prejšnji dobi dal kosce marmorja ter posojeval orodje.

»Zdaj se bavim s slikarstvom, ker imam dosti barv in čopičev. Če bi pa imel kos marmorja, dleto in kladivo, bi kar pustil slikarstvo.«

»Marmor, dleto in kladivo! Pa mi ti moremo tega dati dovolj. Tu, kar izberi si!«

»No, potem zbogom slikarstvo! Jaz se ne vrnem več v slikarjevo delavnico, ostal bom kar tukaj pri vas!«

Odteje je Michelangelo delal vsak dan na tem krasnem vrtu. Nekoliko kipov, ki jih je deček tu izdelal, se nahaja še na istem vrtu, posem nepoškodovanih.

Poslušajte, kako pripoveduje eden izmed njegovih življenjepiscev o dogodku s tega vrta:

»Nekega dne, ko je dovršil Michelangelo glavo starega fauna (človek s kozjimi nogami in ušesi), je pristopil srednjestar človek, precej nelepe vnanjosti in jako nemarno oblečen. Molče je gledal, kako je deček delal. Ta je bil tako zatopljen v svoje opravilo, da se na neznanca ni niti najmanj ozrl, niti na prah, ki se je kadil od dleta.

Ko je bila glava gotova, je malce odstopil, da si jo ogleda in jo preceni. Videti je bil zadovoljen. Neznanec je nekaj takega tudi pričakoval. Zdaj pristopi k dečku, mu položi roko na ramo ter smehljajoče se reče:

»Mali moj prijatelj, če dovoliš, imam nekaj grajati.«

Michelangelo se je hitro obrnil, ga je premeril in drzno ter zasmehujoče odvrnil:

»Da grajate, Vi?«

»Da, radi glave tvojega fauna.«

»Kdo ste Vi, gospod, da mislite imeti pravico za grajo mojih del?«

»To ti je lahko vseeno, ali moja graja bode točna.«

»No, torej povejte!« mu je rekel izzivajoče deček ter je prekrizal roke.

»Ti si hotel izklesati starca, ki se glasno smeje.«

»Gotovo, saj se to menda dobro vidi.«

»Pa dobro«, je nadaljeval neznanec, »ali kje si videl starca, ki še ima vse zobe v ustih?«

Deček se je ugriznil na ustnice in je zardel do ušes. To je bilo točno. Počakal je, da se gospod obrne, in brž je z dletom izbil svojemu faunu dva zoba. Da bi se to videlo bolj naravno, bi mu moral popraviti tudi ustnice, ali za to ni imel s seboj orodja. To je hotel popraviti drugega dne.

Drugo jutro, kar ko so odprli vrt, je stekel k svojemu kipu, ali ni ga več bilo. Pač pa je stal tam neznanec od včeraj.

»Kje je moj fauna?« je vprašal deček žalostno.

»Naročil sem, da ga odneso od tod«, mu je odgovoril gospod mirno.

»Pa kdo ste Vi, gospod, če zapovedujete v kneževem vrtu?«

»Pojdi z menoj in izvedel boš!«

»Hočem z Vami, pa samo, da Vas prisilim vrniti mi moj kip.«

(Dalje sledi.)

V šoli.

Učitelj: »Koliko je 10 manj 10?«

Učenec: »?«

Učitelj: »No, tega ne veš? — Pomisli: ti bi imel desetico v žepu, in bi jo izgubil; kaj imaš potem v tvojem žepu?«

Učenec: »Luknjo.«

Ciganček.

Gospodinja je vprašala cigančka: »Kaj hočeš: kruha ali mleka?«

Ciganček: »Jaz bi rad oboje.«

Iz otroških ust.

Slavko: »Oče, kaj pa so prav za prav ptice selivke?«

Oče: »Tiste, ki pridejo na spomlad, a odrinejo na jesen.«

Slavko: »O, potem je pa naša babica tudi selivka!«

Presenečenje.

Dorče: »Stric, kaj li dobiš od vas, če vam voščim novo leto v 3 jezikih?«

Stric: »Ako to znaš, dam ti rad dolar. Govoriti pa moraš tudi brez izpodtiklaja ter pravilno!«

Dorče: »O, seveda, le poslušaj: Prosit novo leto, oncle! Sedaj mi dajte dolar!«

Stric: »Na kak način?«

Dorče: »Na tak le: »prosit« je latinski, »novo leto« je slovenski in »oncle« je francoski!«

In stric je moral prvo šalo hočeš nočeš v novem letu plačati z dolarjem.

Pozor! Pozor!

Za češčenje pravega Rožnjega Telesa je izšel nov molitvenik

„Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16.— z rdečo obrezo in Din 20.— z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.